Enderrock | Òscar Piera | Actualitzat el 23/03/2018 a les 10:00

Pau Alabajos: «La cultura és l'arma més poderosa que tenim a l'abast»

El cantautor valencià presenta 'Ciutat a cau d'orella' (Bureo Músiques, 2018), el seu sisè àlbum | Òscar Piera entrevista el grup per a la revista 'Enderrock' de març

Pau Alabajos | Xepo W. S.

Entrem en la càlida i íntima habitació del referenciat cantautor de Torrent **Pau Alabajos**, que posa a la palestra un nou àlbum on musica poemes ?de Vicent Andrés Estellés, *Ciutat a cau d'orella* (Bureo Músiques, 2018). Rellegits els versos mil vegades, després de gravar el disc anterior a Nashville ara ha escollit Barcelona, on l'estrenarà el proper 7 d'abril al festival BarnaSants.

Revisites una altra vegada Vicent Andrés Estellés. Quina relació tens amb el poeta?
Estellés és un escriptor que des de sempre ha inspirat la meua labor creativa, i m'ha arribat moltíssim la seua manera quotidiana, col·loquial i íntima d'expressar-se. A més, cada poema seu és una història tangible, que pot haver ocorregut en girar la cantonada, en els carrers des nostres barris, pobles i ciutats on transcorren les nostres vides. L'any 2013 ja vaig dur als escenaris un espectacle basat en el llibre *Mural del País Valencià* (Edicions 3i4, 1996), una selecció dels poemes pòstums d'Estellés. Aquell projecte era més teatral que musical: no eren cançons, sinó recitacions dels versos més esmolats del poeta de Burjassot, amb acompanyament de piano clàssic. Va ser un espectacle de rapsòdia que vaig compaginar simultàniament amb la meua faceta de cantautor, fent concerts amb un repertori de peces pròpies. Ara, en el cas de *Ciutat a cau d'orella*, ens trobem davant un recull de dotze cançons pròpiament dites, un disc que conté dotze adaptacions musicals de poemes estellesians que m'han marcat vitalment per alguna raó.

Per què has optat per Santos & Fluren de Blind Records per a la producció?
Aquesta vegada he anat molt més a propet a gravar. Santos & Fluren són un *dream team* que ha

treballat amb grups destacadíssims del panorama *indie* estatal i nacional, com per exemple **Love of Lesbian**, **Izal**, **Sidonie**, **Xarim Aresté**, **Joan Dausà** i altres músics a qui respecto i admiro profundament. De se- guida van voler involucrar-se en el projecte i vaig pensar que la seua vareta màgica era la que necessitàvem perquè els poemes d'Estellés sonaren a segle XXI.

A "També" s'hi entreveu un cert regust d'Antònia Font. Has tingut noves influències a l'hora de crear les cançons??
A mi sempre m'agrada dir que en un moment de la història en què pots escoltar milions i milions de cançons amb un sol clic, música de qualsevol dècada, gènere i procedència, és molt difícil, per no dir impossible, parlar d'influències concretes. Som el que escoltem, la nostra dieta musical com a oients ens fa ser qui som com a creadors.

Com veus el moment polític actual?

En aquest punt de la història no ens podem permetre el luxe de quedar-nos de braços ple- gats, no ens podem mostrar indiferents, hem de prendre partit de manera urgent. D'una banda, des de la perspectiva del País Valencià, hem de començar a reconstruir, pedreta a pedreta, un país que va hipotecar-se i subhastar-se, durant els 20 anys que el PP va ocupar les institucions, furtant a mans plenes com han demostrat la lletania de condemnes per corrupció que han anat apareixent en premsa els darrers anys.

Estàs a favor de qui diu que són hores baixes per a la cançó protesta??
Mentre existisquen injustícies, hi haurà artistes que les denuncien amb les seues cançons, poemes, il·lustracions, pel·lícules... I ara en ple segle XXI hi ha presos polítics segrestats a les institucions penitenciàries espanyoles. Persones amb noms i cognoms privades de llibertat per defensar les seues idees polítiques. Rapers com **Valtonyc** o **Pablo Hasél** que s'enfronten a penes de presó per haver exercit el seu dret a la llibertat d'expressió, per haver criticat els privilegis de la monarquia. Si les seues lletres els han portat davant els tribunals, deu ser perquè posaven el dit a la nafra, no? En un moment de terribles dèficits democràtics i profunda crisi de valors, la cultura és l'arma més poderosa que tenim al nostre abast. Treballem quotidianament amb altaveus i micròfons, utilitzem-los!

Què pot fer la Cançó per reconnectar amb el públic??
La Cançó ja no és nova, però sí que és vigent. L'any 1959, imagina't si ha plogut des d'aleshores, Lluís Serrahima va deixar escrit el seu famós article publicat a la revista *Germinàbit*: "Ens calen cançons d'ara". I avui encara ens calen cançons d'ara, i tant que ens en calen. És més, jo soc de l'opinió que sempre ens caldran cançons ?d'ara'. És el gran moment de desenfundar les guitarres i posar-nos mans a l'obra: les cançons no s'escriuen soles...